

Misti fótafestið úti í Lítlu Dímun



1997: Hví tað hendi, veit hann ikki, men bráðliga misti hann fótafestið og fór á glið oman gjøgnum líðina. Hann royndi at seta stavin fyri seg, men tað eydnaðist ikki. Minnist bara, at hann kom við nógvari ferð fram við hinum monnunum. Einaferð fekk hann vent sær á búkin. Hann royndi at taka í tað síða grasi, men roytti tað bara upp. Menninir stóðu sum hamskiftir og hugdu at.

Rúni Thomsen er froðbingur, men giftur til Hvalbiar við dóttir Eliesar Poulsen, sum í mong ár var formaður fyri Lítlu Dímun. Tí kom hann eisini náttúrliga at kenna sína ábyrgd og at hava tilknýti til hesa lítlu oyggj, sum hvalbingar eiga.

Ein summardag í 1997 fóru Rúni og aðrir hvalbingar út í oynna. Teir fóru upp gjøgnum brattlendið, sum eyðkennir alla oynna. Veðrið var av tí besta, men vøllurin var nakað vátur og grasið rættliga sítt. Tveir savnaðu seyðin og skuldu fáa hann at stoyta. Rúni var ein av monnunum, ið var ovastur.

Hví tað hendi, veit hann ikki, men bráðliga misti hann fótafestið og fór á glið oman gjøgnum brøttu líðina. Hann royndi at seta stavin fyri seg, men tað eydnaðist ikki. Stavurin stóð fastur eftir í vøllinum.

Rúni fór sendandi omaneftir. Hann minnist bara, at hann kom við nógvari ferð fram við einum manni fyri og øðrum eftir. Einaferð merkti hann, at ein maður tók í seg, men hesin tordi ikki at halda, tí so fór hann sjálvur sama veg. Ferðin vaks oman móti einari gjógv. Einaferð fekk hann vent sær á búkin. Hann royndi at taka í tað síða grasið, men tað helt ikki.

Við miklari ferð kemur hann niður í eitt gil og fer víðari oman móti einum stiki. Menninir stóðu sum hamskiftir



Rúni Thomsen í Hvalba, ið fór á glið í Lítlu Dímun fyrri 20 árum síðani

og hugdu at. Hegn var einki, bara tann ovari og niðari jaðarin vóru eftir. Sum ta seinastu royndina at bjarga lvinum roynir hann at grípa í og fáa fatur í tann ovara jaðaran. Hann helt rimmarfast um tráðin, til tað stóð á. Og tað eydnaðist, jaðarin helt, og Rúni steðgaði. Men nú vóru bara smáir tríati metrar eftir oman á eggina, og har var millum hálvthundrað og hundrað metrar høgt berg niður og grót og hella.

Svágur Rúna hevði fylgt ið, tá hann fór omaneftir, tí Rúni var ikki meira enn steðgaður oman móti eggini, tá hann longu stóð hjá honum. Hann má



Rúni Thomsen fór á glið oman gjøgnum líðina og steðgaði um 30 metrar frá tromini

hava stórlopið oman gjøgnum brattan. Svágurin spurdi Rúna, um hann hevði fingið ilt nkrastaðni

– Nei, svaraði hann og reisti seg upp. Tá sló hann høvdið í ein stein og helt fyrri.

– Nú fekk eg ilt í høvdið.

Men tað legið hann ikki nóg í.

Tá ið slíkt hendir, fær eitt menniskja neyvan savnað tankarnar um álvarsomu støðuna, tað er í. Bakslátturin kemur ikki fyrr enn aftaná. Meðan Rúni fór sendandi teir okkurt um hundrað metrarnar omaneftir, hugsaði hann ikki um vandan, hann var í.

Nakrir seyðir vóru eftir. Menninir siga við Rúna, at hann skal koma við teimum, tí teir hildu ivaleyst, at tað var best fyri hann sjálfan aftan á tað, sum var hent. Hann gekk eitt petti, men so komm bakslátturin. Hann fór at hugsa um álvarsemið í støðuni, og hvat kundi verið hent sær. Tá orkaði hann ikki meira. Menn fóru at royna á rættini, men hjá honum kom púrt einki bruturúr. Dagurin fór helt fyrri einki.

Sjálvur heldur hann, at hinir menninir mundu vera sera skelkaðir eisini, tá ið teir sóu hann fara við øgiligari ferð akandi oman móti bakkanum.

Onkur hevur sagt við hann seinni, at teir vóru greiðir yvir, at hann kom ikki livandi aftur frá tí. Teir trúðu, at hansara seinasta stund var komin, at hann steðgaði ikki aftur.

Annar báturin fór til lands undan tí bátinum, sum Rúni var í. Kona hansara var á bryggjuni, tá ið teir lögdu at. Har

fekk hon at vita um álvarsama tilburðin, maður hennara hevði verið fyrri um dagin, og at hon var heppin at fáa hann aftur í øllum góðum.

Hon gjørdist, sum vera man, heilt kløkk av hesum boðunum, tí hon visti ikki, hvat hetta snúði seg um.

Tær komandi næturnar heima við hús vóru heldur ikki so hugnaligar hjá Rúna. Mitt á nátt kundi hann stokka upp úr svøvn, tí hann kendi á sær, at hann fór út av eggini. Hetta vardi langa tíð eftir tilburðin.

Ofta verður havt á lofti, hvussu menn eru klæddir, tá teir fara at reka. Rúni var í skóm, sum vóru egnaðir til rakstur. Hann var eisini í buksum, sum fjallmenn vanliga brúka, men tíverri hevði hann latið seg í nylonjakka, sum er góður at vera í, tá ið tað regnar, men ikki til fjallgongu, um maður er áhaldsin.

At Rúni gleið, hevði soleiðis einki við klæðini at gera, men nylonjakkin mundi tó kortini vaksa munandi um ferðina omaneftir.

Nú eru liðn trettan ár, síðani Rúni kundi verið omandottin. Hann hevur ikki longur trupulleikar av hendingini, men ein fylgja av fallinum er, at honum ikki dámar hæddir. At tey búðu niðri, og long tíð gekk til hann aftur kom út í oynna, ger eisini sítt til, at ein fer av vana.

Rúni er ein av teimum, sum skipar fyrri túrum innan ferðavinnu í Lítlu Dímun. Fyrstu ferð, hann var til gongu aftur úti í oynni, var í 2009. Tað bar

so á, at meðan hann fylgdi teimum ferðandi kring um í oynni, varð hann einsamallur júst ta lötuni, hann kom gjøgnum gilið, har hann gleið á sinni. Hann vildi uppliva at síggja staðið nærri. Hann gav sær tí góðar stundir at ganga strekkið oman, har hann tólv ár frammanundan lættliga kundi latið lívi.

Rúni fer tó ikki at venda oynni bakið. Hann ætlar at vera treiskur og venja seg aftur at ganga har úti.

– Fær ein frið at ganga, so fer tað helst at eydnast, sigur hann.



Savnsmynd úr Lítlu Dímun



Við loyvi frá
forlagnum Føroya
Met úr bókini
»Skakandi tilburðir
VI«, 2011, sum fæst í
bókahandlum kring
landið.